

Ο Jean Cocteau ήταν μια πολυσχιδής προσωπικότητα. Αν μάλιστα σκεφτούμε ότι από τα 74 χρόνια (1889 -1963) της τόσο γεμάτης ζωής του, δαπάνησε μόλις τρεις εβδομάδες για τη συγγραφή των «τρομερών γονέων», εύκολα φτάνουμε στο πολυδαίδαλο της αυθεντίας του.

Εξ' άλλου πέρα από τα σαράντα θεατρικά έργα, τις σαράντα κινηματογραφικές ταινίες, συνέθεσε εννέα λιμπρέτα για μπαλέτο, έγραψε έξι μυθιστορήματα, σχεδίασε εκατοντάδες

γελοιογραφίες, πίνακες, σχέδια, τοιχογραφίες, ασχολήθηκε με κεντήματα, με γλυπτά, ήταν ραδιοφωνικός παραγωγός, ενώ τα κριτικά του κείμενα και άλλα άρθρα ήταν, είναι αμέτρητα.

Αποχώρησε από τον μάταιο τούτο κόσμο την ίδια μέρα (11 Οκτωβρίου '63) με την Édith Piaf.

Μόνο

που η ερμηνεύτρια του «

La

vie

en

rose

», ήταν 26 χρόνια νεώτερη.

Αυτό όμως που δεν χάθηκε, και δεν πρόκειται να χαθεί, είναι η τεράστια κληρονομιά που άφησε τόσο στην Γαλλία όσο και στον υπόλοιπο κόσμο.

Τμήμα της, είναι το προαναφερθέν θεατρικό πόνημα που ανέλαβε σκηνοθετικά ο Πέτρος Φιλιππίδης να ανεβάσει στο «ΗΒΗ» την τρέχουσα χειμερινή περίοδο.

Τα περισσότερα μέσα αναφέρονται στην παράσταση χαρακτηρίζοντάς την ως κωμωδία. Ασφαλώς ευθυγραμμίζονται και με την άποψη του δημιουργού τους που κάποιες στιγμές σε αφήνει να πιστέψεις κάτι παρόμοιο.

Πίσω από τη φάρσα όμως, το κυρίαρχο στοιχείο δεν είναι το γέλιο, το οποίο όπου υπάρχει είναι ποιοτικό, αιχμηρό και ενδιαφέρον αλλά μια σκοτεινή, αδιέξοδη κατάσταση, ένα δράμα.

Το γεγονός ότι η λύση δίνεται με το φυσικό τέλος, με το θάνατο του, πιθανά, πιο προβληματικού μέλους της παρέας, δεν σημαίνει ότι απαραίτητα ανακουφίζει. Ούτε το γεγονός ότι αυτοί που παραμένουν στη ζωή αποτελούν ζυγό νούμερο, για την ακρίβεια δυο ζευγάρια, αφού δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι αυτά που έχουν μεσολαβήσει μπορούν να τους χαρίσουν ένα ανέφελο υπόλοιπο.

Ο συγγραφέας παίζει με ιδιαίτερη μαεστρία ανάμεσα στις έννοιες της πιστότητας, της αλήθειας, της αγάπης. Σε κάνει να συγχωρείς, να μη θυμώνεις για τις ατέλειές τους, να μην οργίζεσαι για τις αδυναμίες τους που τόσο τους ορίζουν, τόσο τους εμποδίζουν.

Δεν νοιώθεις ούτε λύπη για αυτούς και καθώς η πλοκή εξελίσσεται αντιλαμβάνεσαι την τραγικότητά τους. Λύση δεν υπάρχει. Οι παμπάλαιες αγωνίες του ανθρώπου είναι πανταχού παρούσες. Προβάλουν συνεχώς δίνοντας το στίγμα τους, ορίζοντας, χειραγωγώντας κάθε πρόσωπο και ακόμα χειρότερα κάθε συναισθημα.

Εξαιρετικές ερμηνείες απ όλους τους ηθοποιούς, δεν σε αφήνουν να ησυχάσεις ούτε στιγμή, αξίζουν με το παραπάνω την προσοχή του κοινού.

Θέατρο ΗΒΗ □□□□□ Σαρρή 27 Ψυρρή □□□□□ Χειμερινή περίοδος □□□□ 2009 – 2010

Θεατρικό κείμενο: **Jean Cocteau**

Απόδοση: **Άννα Παναγιωτοπούλου , Αλέξης Καλλιτσης**

Σκηνοθεσία: **Πέτρος Φιλιππίδης**

Σκηνικά: **Άννα Μαχαιριανάκη**

Κοστούμια: **Γιάννης Μετζικώ φ**

Φωτισμοί: **Έλευθερία Ντεκώ**

Μουσική Επιμέλεια: **Ιάκωβος Δρόσος**

Βοηθοί σκηνοθέτη: **Άγγελος Μπούρας , Κυριάκος Φιλιππίδης**

Φωτογραφίες: **Χρήστος Κοτσιρέας, Ηλίας Κοτσιρέας**

Παίζουν:

Ζωρζ: **Τάσος Χαλκιάς,**

Υβόν: **Ελισάβετ Κωνσταντινίδου**

Λεό: **Χριστίνα Αλεξανιάν**

Μισέλ: **Σαράντος Γεωγλερής**

Μαντλέν: **Ιωάννα Πηλιχού**